

Súd: Okresný súd Nové Mesto nad Váhom
Spisová značka: 10C/44/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3517205749
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Stachovič
ECLI: ECLI:SK:OSNM:2019:3517205749.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Novom Meste nad Váhom, pred samosudcom JUDr. Andrejom Stachovičom, v právnej veci žalobcu: R. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXX/X, V. R. V. L., právne zastúpený JUDr. Filipom Vavrinčíkom, advokátom, so sídlom Kmeťova 18, Nové Mesto nad Váhom, proti žalovanému: X. A. T., D..T.. so sídlom B. XXXX/XXX, XXX XX Y., IČO: XX XXX XXX, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o. adresa pre doručovanie: Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, o vydanie bezdôvodného obohatenia, takto

rozhodol:

Určuje sa, že úver zo zmluvy číslo T. zo dňa 18.09.2012 uzavretý medzi žalobcom a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov.

Vo zvyšnej časti sa žaloba zamietá.

Žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 50,00 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podaním došlým súdu dňa 14.06.2017 domáhal, aby súd určil, že úver zo zmluvy číslo T. zo dňa 18.09.2012 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná v bode hodnoty poskytnutého úveru a určuje, že poskytnutý úver mal byť vo výške 2.949,00 Eur, určil, že úver zo zmluvy číslo T. zo dňa 18.09.2012 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov, uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi z úverovej zmluvy č. T. zo dňa 18.09.2012 bezdôvodné obohatenie vo výške 5.251,00 Eur, spolu s 5% úrokom z omeškania odo dňa t.j. 16.06.2014 (kedy bola istina zo strany žalobcu uhradená); až do zaplatenia a povinnosť vyplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.500,- Eur.

2. Návrh odôvodnil tým, že žalobca ako spotrebiteľ má právny záujem na určení neplatnosti právneho úkonu z úverovej zmluvy uzatvorenej so žalovaným ako veriteľom. Nároky žalobcu sú odôvodnené aj z cieľom európskych smerníc na ochranu spotrebiteľa, ktorých zmyslom a cieľom je dosiahnuť stav, aby nekalé podmienky v spotrebiteľských zmluvách spotrebiteľa nezaväzovali (najmä Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých ; podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Žalobca dňa 18.09.2012 uzatvoril kúpnu zmluvu s predávajúcim D. D. D. D..T., IČO: XXXXXXXX, so sídlom P., Y. XX na osobné motorové vozidlo Renault Megane Scénic Diesel 2000,1,9 dCi Expression., rok výroby 29.11.2002, kde kúpna cena za osobné motorové vozidlo bola dohodnutá vo výške 2.949,- Eur. Žalobca časť kúpnej ceny v hodnote 550.00 Eur uhradil v hotovosti predávajúcemu pri podpise kúpnej zmluvy. Zvyšnú časť kúpnej ceny vo výške 5.251.00 Eur žalobca uhradil prostredníctvom úveru na základe zmluvy o úvere číslo T. uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným. Pri podpise úverovej zmluvy žalobca nemal na výber, nakoľko predávajúci v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy spolupracoval so žalovaným. Žalobca so žalovaným úverovú zmluvu nepripravoval po jednotlivých článkoch, zmluva

už bola žalovaným vopred naformulovaná. Žalobca má za to, že by malo byť samozrejmosťou, aby žalovaný postupoval predovšetkým s odbornou spôsobilosťou a v súlade s dobrými mravmi so zreteľom na zákon č. 250/2007 Z.z. Zákon o ochrane spotrebiteľa § 2 Na účely tohto zákona sa rozumie písm. u) odbornou starostlivosťou úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásady dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti a tiež v súlade so zákonom č. 250/2007 Z.z. Zákon o ochrane spotrebiteľa § 4 ods. 8-..Predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi: ustanovenia §7 až 9 tým nie sú dotknuté. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže prívodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody." Zároveň žalobca absolútne odmieta hodnotu, ktorá bola v konečnom dôsledku : súčasťou úverovej zmluvy číslo SUA12/004831. nakoľko nekalými praktikami bola žalobcovi predložená kúpna zmluva s kúpnu cenou 2949,00 Eur, z ktorej na základe vyššie uvedených skutočností bola hodnota financovaná úverom 5.251.00 Eur avšak táto hodnota je v absolútnom rozpore s kúpnu zmluvou. Faktúra číslo dokladu Z., ktorú spoločnosť D. D. D. D..T.. odovzdala žalobcovi dňa 18.09.2012 je v absolútnom rozpore s kúpnu zmluvou a so všeobecnými obchodnými podmienkami z dôvodu, že všeobecné obchodné podmienky neboli žiadnym spôsobom žalobcovi vysvetlené. Druhá strana predloženej faktúry, ktorá je súčasťou listinných dôkazov tejto žaloby, bola žalobcom podpisovaná ako doklad o dátume a čase odovzdania osobného motorového vozidla. Žalobca absolútne odmieta podpísanie faktúry s hodnotami uvedenými v predmetnej faktúre, ktorá bola podkladom pre čerpanie poskytnutého úveru. Žalobca za poskytnutý spotrebiteľský úver zaplatil ku dňu 31.05.2017 hodnotu 8.200,00 Eur. Na základe skutočností uvedených v bode II. tejto žaloby došlo vplyvom nekalých praktík k bezdôvodnému obohateniu v hodnote 5.251.00 Eur. O bezdôvodnom obohatení pojednáva aj zákon č. 40/1964 Z.z. Občiansky zákonník § 451 ods.2). V súlade so zákonom č. 40/1964 Z.z. Občiansky zákonník § 451 ods.2) si žalobca žiada od žalovaného vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 5.251.00 Eur. Žalovaný postupoval bez odbornej starostlivosti a v rozpore s dobrými mravmi. Spotrebiteľské práva boli porušené hlavne tým, že žalovaný použil v zmluve neprijateľné podmienky. Žalobca je presvedčený, že neprijateľné podmienky v podobe nečitateľných zmluvných podmienok sa skutočne v zmluve nachádzajú, čím žalovaný konal bez odbornej starostlivosti a vystavil spotrebiteľa nemožnosti sa adekvátne oboznámiť so všetkými zmluvnými podmienkami, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť úverovej zmluvy. Žalobca je presvedčený, že žalovaný pri uzatváraní predmetnej spotrebiteľskej zmluvy sa dopustil nekalej obchodnej praktiky o cene poskytnutého úveru, čo je v rozpore so zákonom č. 250/2007 Z.z. Zákon o ochrane spotrebiteľa § 7 Nekalé obchodné praktiky a rovnako je aj v rozpore so zákonom c 250/2007 Z.z. Zákon o ochrane spotrebiteľa § 8 ods. Klamlivé konanie a klamlivé opomenutie. Je zrejmé, že žalobca nebol správne informovaný pred uzavretím zmluvy o RPMN, čo je v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z.z. Zákon o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov § 4. v ktorom je zakotvená povinnosť pre žalovaného poskytnúť presné informácie o spotrebiteľskom úvere. Tieto údaje je povinný žalovaný uviesť, nakoľko spotrebiteľ má právo tieto údaje porovnať a rozhodnúť sa, či vstúpi do úverového vzťahu s veriteľom. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný vystavil žalobcu (spotrebiteľa) hrubo nemorálnych a zneužívajúcich zmluvných podmienok, ktoré zakladajú HRUBÚ nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Samotná zmluva o úvere už len v kontexte uvedených neprijateľných a nekalých podmienok svojím obsahom ako aj účelom jednak odporuje zákonu a zákon obchádza a ako celok sa prieči dobrým mravom a tak je neplatná od počiatku. Na veci mám naliehavý právny záujem. Moja podaná žaloba je vhodný (účinný a právne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, ktorou sa má dosiahnuť odstránenie spornosti práva a vytvára pevný právny základ pre právny vzťah účastníkov sporu. Bez tohto určenia je moje právo žalobcu ohrozené a bez tohto určenia je moje právne postavenie neistým. Preto žiadam vo veci samej o vydanie bezdôvodného obohatenia; o ktoré sa žalovaný obohatil; keďže úver bol pre porušenie zákona bezúročný a bez poplatkov. Uhradená celková suma k 31.05.2017. 8.200,00 Eur, poskytnutý úver 2.949,00Eur, bezdôvodné obohatenie 5.251,00 Eur.

3. Žalovaný v podaní došlým súdu dňa 10.11.2017 uviedol, že predmetná úverová zmluva bola uzatvorená z iniciatívy žalobcu, žalovaný uzatvorenie zmluvy žalobcovi žiadnym spôsobom nevnucoval. Bolo povinnosťou žalobcu zmluvu si riadne a dôsledne prečítať a následne až po dôslednom porozumení všetkým ustanoveniam ju podpísať. Ochrana spotrebiteľov sa nemôže dostať až do rozsahu, že oslobodí spotrebiteľa od čítania zmluvy a následne, keď dôjde k uplatňovaniu jednotlivých zmluvných

ustanovení sa začne spotrebiteľ brániť tým, že si ju neprečítal a neporozumel jej. Doposiaľ žiadny náš klient ako spotrebiteľ pri uzatváraní zmluvy nevyjadril nesúhlas, ani nenamietal žiadne z ustanovení úverových zmlúv a rovnako ani nepožiadol o vysvetlenie žalovaného z dôvodu, že jej nerozumie. Taktiež žiadny neprejavil záujem na akejkolvek korekcii jednotlivých zmluvných ustanovení, je preto nanajvýš nedôvodné po 5 rokoch od uzatvorenia úverovej zmluvy namietat, že zmluva nebola individuálne dojednaná a klient si ju nevedel z dôvodu veľkosti písma prečítať. Veľa klientov ako spotrebiteľov sa obmedzí len na získanie finančného prospechu zo zmluvy zabúdajúc na svoje povinnosti. Úverová zmluva však zakladá synalagmatický záväzkový právny vzťah, na základe ktorého si strany majú plniť navzájom. Pokiaľ ide o veľkosť písma v úverovej zmluve, ktoré žalobca taktiež napáda vo svojej žalobe, žalovaný zastáva názor, že pre bežných užívateľov bez poškodenia zraku sú tak úverová zmluva ako aj úverové zmluvné podmienky štandardne čitateľné, bez použitia akéhokoľvek zväčšovacieho zariadenia. Rovnako poukazujem na skutočnosť, že veľkosť písma začalo upravovať až nariadenie vlády 141/2014 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov. Toto nariadenie bolo schválené dňa 28.05.2014 pričom účinnosť nastala až od 1.1.2015. § 1b Veľkosť písma v spotrebiteľskej zmluve a súvisiacich dokumentoch (k § 536) „Ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy, ako aj ustanovenia obsiahnuté vo všeobecných obchodných podmienkach alebo v akýchkoľvek iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou musí dodávateľ uviesť písmom, ktorého výška je najmenej 1,9 mm.“ Podľa prechodného ustanovenia ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. júnom 2014 alebo vznikne pred 1. januárom 2015, písmo ustanovení spotrebiteľskej zmluvy, ako aj ustanovení obsiahnutých vo všeobecných obchodných podmienkach alebo v akýchkoľvek iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou sa riadi podľa predpisov účinných do 31. mája 2014, čiže predmetné ustanovenie o veľkosti písma v spotrebiteľských zmluvách sa týka zmlúv, ktoré boli uzavreté po 1. januári 2015. Toto ustanovenie z uvedeného dôvodu nemožno vzťahovať na úverovú zmluvu, ktorá je predmetom tejto žaloby vzhľadom na čas jej uzatvorenia. Žalobca vo svojej žalobe ďalej namietá chýbajúci rozklad splátok v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy. S tvrdeniami žalobcu uvádzanými v žalobe žalovaný nesúhlasí a má za to, že úverová zmluva T. obsahuje všetky podstatné náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je uvedená v zmluve č. T. v časti textu zmluvy označeného bodom 4. „Podmienky splácania úveru“, kde sú obsiahnuté presné údaje o výške mesačnej splátky - 146,44 eur, o počte splátok - 60., o konečnej splatnosti úveru - 16.09.2017, o dátume prvej mesačnej splátky 16.10.2012 a tiež o termínoch splatnosti splátok, kde je uvedené : „ Klient je povinný splácať úver v pravidelných mesačných splátkach, a to počínajúc kalendárnym mesiacom bezprostredne nasledujúcim po dátume poskytnutia úveru. Prvá splátka je splatná práve po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ nasledujúci kalendárny mesiac po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa v mesiaci poskytnutia úveru, je splatnosť týchto splátok stanovená na posledný deň v príslušnom kalendárnom mesiaci. Úhrada nasledujúcich mesačných splátok vždy do 16. dňa v kalendárnom mesiaci. K zákonnému pojmu termín splatnosti je potrebné uplatňovať ustanovenie § 122 Občianskeho zákonníka, pričom je nutné uviesť, že už od dôb Rímskeho práva je každému známe počítanie lehôt podľa dní a mesiacov. Ustanovenie § 122 Občianskeho zákonníka obsahuje výkladové pravidlá pre počítanie hmotnoprávných lehôt ustanovených najmä v Občianskom zákonníku, ale aj v ostatných občianskoprávných predpisoch patriacich do systému súkromného práva. Ide predovšetkým o premlčacie lehoty, prekluzívne lehoty, a lehoty určené na vydržanie. Tieto pravidlá sa použijú aj na počítanie lehôt na plnenie záväzkov vzniknutých na základe občiansko-právnych skutočností, ako aj na počítanie lehôt, ktoré sú ustanovené v spotrebiteľských zmluvách, uzatvorených medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov, pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. Ak nie je takýto deň v poslednom mesiaci, prípadne koniec lehoty na jeho posledný deň (§ 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Platí všeobecná zásada, že ak aplikovaný právny predpis nemá vlastnú špeciálnu úpravu počítania času, platia všeobecné pravidlá počítania času stanovené v § 122 Občianskeho zákonníka. Pretože zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý je aplikovaný v úverovej zmluve nemá vlastnú špeciálnu úpravu počítania času, platia všeobecné pravidlá počítania času uvedené v § 122 Občianskeho zákonníka. Obdobný názor pokiaľ ide o nevyhnutnosť rozkladu splátok zaujal vo svojom Rozsudku zo dňa 09.11.2016 aj Súdny dvor EÚ vo veci 042/15, v ktorom uviedol odpoveď na prejudiciálnu otázku týkajúcu sa rozkladu splátok v nasledovnom znení: „Článok 10 ods. 2 písm. h) a j) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto

zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok." A ďalej tiež: „Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave." Žalovaný poukazuje na to, že v danom prípade nie sú splnené zákonné predpoklady vydania bezdôvodného obohatenia, a to: a) získanie bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného - žalovaný prijatím splátok uhrádzaných žalobcom len rešpektoval a dodržiaval zmluvný vzťah založený úverovou zmluvou, keď prijímal plnenie, na ktoré mal v zmysle úverovej zmluvy riadny nárok. (Podľa § 566 Občianskeho zákonníka, veriteľ je povinný prijať aj čiastočné plnenie, ak to neodporuje dohode alebo povahe pohľadávky.), b) protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia - žalovaný prijímal platby žalobcu oprávnene a v súlade so zákonom, a to na základe platne uzavretej úverovej zmluvy a v súlade s riadne dohodnutými zmluvnými podmienkami, c) majetková ujma, ktorá postihuje žalobcu - riadnym plnením splátok žalovanému nemohla vzniknúť žiadna majetková ujma, nakoľko žalobca sa podpísaním úverovej zmluvy slobodne zaviazal k povinnosti platiť žalovanému mesačné splátky úveru., d) príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia žalovaným a majetkovou ujmom žalobcu - nakoľko nedošlo k protiprávnemu získaniu bezdôvodného obohatenia ani k majetkovej ujme na strane žalobcu, uvedený predpoklad nemôže byť naplnený. Vzhľadom na uvedené je žalovaný presvedčený o tom, že žalobcovi nemohla a ani nevznikla žiadna pohľadávka z titulu bezdôvodného obohatenia, nakoľko nedošlo 1) ani k plneniu bez právneho dôvodu - žalobca plnil na základe úverovej zmluvy, ktorá je riadnym právnym dôvodom, 2) ani plnením z neplatného právneho úkonu - úverová zmluva nebola súdom vyhlásená za neplatnú, 3) ani plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol - úverová zmluva nebola v čase plnenia súdom vyhlásená za bezúročnú a ani bez poplatkov. Hodnota RPMN je v úverovej zmluve uvedená správne vo výške 45,98%. Tvrdenie žalobcu, že RPMN je v úverovej zmluve vypočítané nesprávne je len jeho subjektívnym názorom, ktorý nie je podložený žiadnym relevantným dôkazom, ani výpočtom. Suma 550 eur, ktorá je uvedená aj v úverovej zmluve ako „zaplatené v hotovosti klientom", bola čiastočnou úhradou kúpnej ceny a bola zaplatená na účet predajcu D. D. D., preto nie je možné a ani vhodné ju započítavať do výšky RPMN (nešlo totiž o náklady a poplatky súvisiace s poskytnutím úveru, ale o čiastočnú úhradu kúpnej ceny). Pokiaľ žalobca spochybňuje výšku konečnej ceny predmetu financovania uvedenú v úverovej zmluve vo výške 3.741 eur je potrebným uviesť, že predmetom kúpy nebolo len samotné motorové vozidlo, ale aj ďalšie príslušenstvo uvedené v priloženej faktúre č. Z. XXXX_XXXXXX zo dňa 19.09.2012 zo spoločnosti D. D. D., ktorú ako dôkaz priložil k žalobe samotný žalobca a z ktorej je zrejme a potvrdené, že konečná cena je v úverovej zmluve uvedená v správnej výške. Žalovaný preto považuje výšku RPMN za vypočítanú korektné a s použitím správnych vstupných údajov. V čase uzatvorenia úverovej zmluvy (tj. 18.09.2012) zákon č. 129/2010 Z.z. definoval následky porušenia zákonných povinností nasledovne: Ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a): Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k, r) a y) a § 10 ods. 1, Z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že zákon vyžadoval kumulatívne splnenie ~ podmienok nedodržania písomnej formy a porušenia ďalších náležitostí. Písomná forma úverovej zmluvy bola nepochybne dodržaná, z čoho vyplýva, že pokiaľ by aj súd považoval za nedodržané ďalšie náležitosti úverovej zmluvy v zmysle § 9 ods. 2, úver by nemohol byť vyhlásený za bezúročný a bez poplatkov práve z dôvodu dodržanej písomnej formy. V danom prípade nie je možné na úverovú zmluvu aplikovať sankciu uvedenú v ustanovení § 11 ods. 1 písm. a) („Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov"), keďže za žiadnych okolností nemôže byť naplnená hypotéza predpokladaná v tomto ustanovení („ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 Q neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1"). Je nepochybné, že zmluva je uzatvorená v písomnej forme. Keďže zákonodarca v ustanovení § 11 ods. 1 písm. a) medzi písomnou formou podľa § 9 ods.1 a náležitosťami podľa § 9 ods. 2 použil zlučovaciu spojku „a", je zrejme, že na to, aby bola naplnená hypotéza ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) je nutné, aby boli kumulatívne splnené podmienky predpokladané v danom ustanovení. Keďže v danom prípade je nepochybné, že zmluva je uzatvorená v písomnej forme, je nemožné, aby bola naplnená hypotéza ustanovenia 4 11 ods. 1 písm. a). Pokiaľ ide o primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.500 eur, ktoré si žalobca v žalobnom návrhu uplatňuje, dávam do pozornosti právnu úpravu podľa § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa") v znení: „spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané

finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá." Základným predpokladom na úspešné uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je okrem preukázania ujmy aj preukázanie, že žalovaný svojim konaním porušil súčasne - kumulatívne ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu. Žalobca v podanej žalobe však nepreukázal, ktoré konkrétne ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa a ktoré konkrétne ustanovenia osobitného právneho predpisu žalovaný svojim konaním porušil. Ako vyplýva zo samotného pojmu inštitútu finančného zadosťučinenia, ide o zadosťučinenie, ktorého účelom je reparať ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobená. Právo na primerané finančné zadosťučinenie je závislé od úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi osobou - spotrebiteľom, ktorej porušením práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa bola privodená určitá ujma. V danom prípade má žalovaný za to, že tieto skutočnosti neboli preukázané, keď žalobca neunesol dôkazné bremeno a súdu hodnoverným a presvedčivým spôsobom nepreukázal: 1) úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, 2) ani že mu v súvislosti s porušením práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi vznikla určitá ujma a ani, že táto ujma mu vznikla vo výške 1.500 Eur, ktoré požaduje v zmysle finančného zadosťučinenia.

4. Žalobca v podaní došlým súdu dňa 13.02.2018 uviedol, že Popieram vyjadrenie žalovaného podané dňa 29.01.2018 v celom rozsahu, pretože sú klamlivé a zavádzajúce. S vyjadrením žalovaného sa v plnom rozsahu nestotožňujem. Ako žalobca trvám na svojom žalobnom návrhu v celom rozsahu. Žalobca dáva do pozornosti súdu, že žalovaný nesprávne interpretuje vyjadrenie a skutkové tvrdenia žalobcu, prekrúca tvrdenia žalobcu, podsúva súdu nepravdivé tvrdenia a ako potvrdil odbor ochrany spotrebiteľa MS SR, ide zo strany žalovaného o klamanie spotrebiteľa. Konanie žalovaného bolo úmyselné konanie vedúce k bezdôvodnému obohateniu tým, že nedal svoje zmluvy do súladu so zákonom o spotrebiteľských úveroch. Doba, počas ktorej žalovaný poskytuje úvery a ich množstvo vylučujú inú možnosť ako to, že žalovaný sa na úkor spotrebiteľov obohacuje úmyselne. Je vylúčené, aby žalovaný ako profesionál v poskytovaní úverov nepoznal spotrebiteľské právo. Žalobca je presvedčený, že je to predovšetkým žalovaný, ktorý by mal postupovať s odbornou starostlivosťou, v súlade s dobrými mravmi /§ 3 OZ/ a mal by na trhu ustáliť hranicu, pokiaľ ide o čestné podmienky a ich používanie v spotrebiteľských zmluvách. Rozhodnutie súdneho dvora vo veci C-42/15 X. A. T. D.,T.. Proti Q. P. nie je spôsobilé zmeniť rozhodovaciu prax slovenských súdov a toto rozhodnutie nie je aplikovateľné v prejednávanej spore, pretože príslušný súd na prejednanie veci je viazaný žalobou žalobcu a rozhoduje vec podľa platných právnych predpisov, pričom pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Ako žalobca popieram skutkové tvrdenie žalovaného, že suma 3.741,- eur je správna, nakoľko som ja ako žalobca v deň kúpy motorového vozidla a za účelom kúpy motorového vozidla v predajni dodávateľa D. D. D. D..T. zaplatil zálohovú platbu vo výške 550 eur za motorové vozidlo Renault Megane Scénic Diesel 2000,1,9 dCi Expression a tieto finančné prostriedky dodávateľ D. D. D. D..T. si odpočítal od kúpnej ceny predávaného motorového vozidla.

5. Žalovaný v podaní došlým súdu dňa 06.09.2018 uviedol, že žalovaný dáva do pozornosti, že zo strany žalobcu nedošlo k žiadnemu zdokladovaniu úhrad na žalovanej úverovej zmluve, ktoré prezentuje ako uhradené (ak ich žalobca do konania predložil, žalovanému tento dôkaz doručený nebol). Povinnosť tvrdenia možno považovať za základný pilier sporového konania. Z okruhu tvrdených skutočností žalobca vyvodzuje svoj nárok, ktorý mu má byť súdom priznaný. Tvrdením skutočností žalobca určuje predmet dokazovania, ktorého pravdivosť súd z dôkazov označených žalobcom zisťuje. Žalovaný tvrdením skutočností určuje obsah a medze svojej procesnej obrany. Sudca by mal konanie iba usmerňovať tým, že by skúmal relevantnosť žalobcom tvrdených skutočností k nároku sformulovanému v petite žaloby, relevantnosť tvrdených procesnej obrany k petitu žaloby, relevantnosť označených dôkazov k tvrdeným skutočnostiam a zhodnotil, či sa označenými dôkazmi tvrdené skutočnosti preukázali alebo nie. Nemal by však presúvať dôkaznú povinnosť žalobcu na žalovaného (keďže ide o dôkazy, ktorými žalobca disponuje a je v jeho kompetencii ich predložiť), čo má za následok porušenie zásady nezávislosti a nestrannosti súdov a taktiež zásady právnej istoty. K obdobnej otázke sa vyjadril aj Krajský súd v Žiline v konaní vedenom pod sp.zn. 11Co/271/2017, kde v odôvodnení svojho rozsudku zo dňa 28.11.2017 uvádza nasledovne: „K uvedenému je potrebné uviesť, že v spore nie je možné vychádzať z predpokladaných skutočností alebo skutočností, ktoré sa síce javia ako logické a pravdivé, avšak nie sú podložené. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôkazné bremeno ohľadom určitých

skutočností leží teda na tej strane sporu, ktorá z ich existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky, ide o tú stranu sporu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Strana sporu, ktorá tvrdí určitú negatívnu skutočnosť, nenesie ohľadne tejto skutočnosti dôkazné bremeno.“ V preskúmvanej veci nebolo potrebné preukazovať iba to, že žalobca žalovaného bezdôvodne obohatil, ale vzhľadom na to, že požadoval v konaní bezdôvodné obohatenie vydať, bolo jeho povinnosťou preukázať i to, o akú sumu sa majetková sféra žalovaného na úkor žalobcu zväčšila. Skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bolo by v rozpore so zásadou rovnosti zbraní, rovnosti strán sporu nútiť druhú stranu, aby predkladala dôkazy na podporu tvrdení protistrany, teda dôkazy, ktorú sú výlučne v jej neprospech. A tiež aj Okresný súd Liptovský Mikuláš v rozsudku zo dňa 24.08.2017, sp. zn. 4Csp/56/2017, kde konajúci súd uviedol: „Ak nie je možné zistiť určitú skutkovú okolnosť, ktorá je medzi stranami sporná a pre rozhodnutie dôležitá, postihne nepriaznivý dôsledok tú stranu sporu, ktorá mala v súvislosti s ňou dôkaznú povinnosť. V danom prípade dôkazné bremeno ohľadne vlastných skutkových tvrdení neunesol žalobca, čo malo za následok zamietnutie žaloby v celom rozsahu. Žalobcom uvádzané skutkové tvrdenia zostali v rovine ničím nepreukázaných tvrdení.“ Vzhľadom k doposiaľ uvedenému žalovaný zotrúva na názore, že v sporovom konaní, ako je konanie vo veci samej, v ktorom platia zásady dispozičná a prejednácia, je zásadne vecou strán sporu tvrdiť skutočnosti a predložiť dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení. Predloženie požadovaného prehľadu úhrad je v možnostiach a tiež schopnostiach žalobcu, ktorý v konaní tvrdí, že jednotlivé úhrady v danej výške realizoval. Je elementárnou povinnosťou žalobcu skutkovo vymedziť predmet žaloby prostredníctvom tvrdení, a následne preukázať tvrdené skutočnosti v rámci dôkazného bremena. Pokiaľ žalobca svoje skutkové tvrdenia nepodloží dôkazmi, neunesie dôkazné bremeno, čo má mať za následok zamietnutie žaloby v celom rozsahu.

6. Na nariadenom pojednávaní zo dňa 06.09.2018 žalobca uviedol, že platby realizoval bankovým prevodom, a teda vie preukázať koľko titulom tejto zmluvy žalovanému uhradil. Tieto doklady v súčasnosti nemá k dispozícii a do najbližšieho pojednávania to predloží. Žalobca v podaní došlým súdu oznámil, že nemá k dispozícii výpisy, resp. potvrdenia o vykonaných úhradách, tieto zabezpečuje, preto požiadal o odročenie pojednávania, na základe čoho mu súd vyhovel a odročil pojednávanie na nový termín.

7. Žalovaný v podaní došlým súdu dňa 15.10.2018 uviedol, že vo svojom predchádzajúcom vyjadrení k žalobe žalovaný poukázal na dôkaznú povinnosť žalobcu podložiť svoje tvrdenia uvádzané v žalobe dôkazmi, v opačnom prípade ide o inštitút zjavne nedôvodnej žaloby, ktorá nemá oporu v dokazovaní a je potrebným ju zamietnuť. Žalovaný taktiež v uvedenom prípade spochybňuje právo na spravodlivý proces garantovaný Ústavou SR v čl. 47 v prípade, ak súd žiada od žalovaného, aby predložil dôkazy za žalobcu aj v prípade, ak by mali byť v jeho neprospech. Žalobcovi bolo jedno vyhotovenie originálu úverovej zmluvy odovzdané pri podpise zmluvy spolu so splátkovým kalendárom. Uvedené tvrdenie je nepochybne preukázané skutočnosťou, že žalobca vedel výšku splátok a aj dátum, kedy má jednotlivé splátky uhrádzať. V danom prípade preto nejde o dôkazy, ktorými žalobca nedisponuje a nie je v jeho kompetencii ich predložiť. Žalovaný súčasne uvádza, že všetky dôkazy týkajúce sa úverovej zmluvy, ktoré žalobca do konania už doložil sú totožné s originálom, ktorým sám žalobca disponuje. Žalovaný si týmto dovoľuje oznámiť súdu, že k žalobe nemá k dispozícii žiadne ďalšie skutočnosti a dôkazy okrem tých, ktoré už uviedol vo svojom vyjadrení k žalobe a v ďalších písomných podaniach. Žalovaný zotrúva na svojom postoji, že ide o nedôvodnú a nepodloženú žalobu, ktorú navrhuje zamietnuť, nakoľko žalobca neunesol bremeno tvrdenia a ani dôkazné bremeno ohľadne zdokladovania prehľadu úhrad, ktoré požaduje vydať ako bezdôvodné obohatenie. Z doterajších podaní žalobcu totiž vôbec nie je zrejmé, či sa domáha vrátenia určitej časti svojich úhrad (ak áno, z ktorých úhrad a akej časti), alebo vrátenia určitých úhrad v celosti (ak áno, ktorých úhrad). Je absolútne neakceptovateľné, aby žalovaný suploval procesnú aktivitu žalobcu a „hádal“, čo chce vlastne vrátiť. Skutočnosť, že uzavretá úverová zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov (resp. neplatnú) je tvrdená len samotným žalobcom. Žalobca toto svoje tvrdenie nepreukázal žiadnym konkrétnym rozhodnutím súdu, ktoré by určilo, že úverová zmluva č. T. uzatvorená dňa 18.09.2012 je bezúročná a bez poplatkov. Posúdenie úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov len samotným žalobcom bez ďalšieho nemôže mať za následok vznik bezdôvodného obohatenia, nakoľko takéto posúdenie nie je spôsobilé nahradiť rozhodnutie súdu. Žalovaný preto považuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neopodstatnený. K otázke inštitútu bezdôvodného obohatenia sa vyjadroval vo svojom rozsudku zo dňa 22.04.2009 aj Najvyšší súd SR, sp.zn. 2 Obo 3/2009 v nasledovnom znení: „Vydanie bezdôvodného obohatenia totiž nie je vrátením dlhu... Podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným

obohatením. Ak to nie je dobre možné najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada. Podľa odseku 2 cit. ustanovenia s predmetom bezdôvodného obohatenia sa musia vydať aj úžitky z neho, pokiaľ ten, kto obohatenie získal, nekonal dobromyseľne. Z obsahu spisu je zrejmé, a konštatuje to v odôvodnení aj rozsudok súdu 1. stupňa, že žalovaný nebol pri získaní sporného bezdôvodného obohatenia nedobromyseľný, čo značí, že by v zmysle cit. ustanovenia § 458 ods. 1 a ods.2 Občianskeho zákonníka nebol povinný vydať ani úžitky zo sumy, ktorú podľa rozhodnutia súdu 1.stupňa získal. Aplikácia ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka tak ako to navrhol žalobca, teda nie je na mieste. Je však nesporné, že rozhodnutím súdu ukladajúcim žalovanému povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie v sume 13.409, 7672 eur nadobúda táto suma charakter peňažného dlhu žalovaného voči žalobcovi a žalovaný je preto v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka povinný popri vydaní tejto sumy zaplatiť aj úrok z omeškania.“ Aj z citovaného rozsudku Najvyššieho súdu SR vyplýva, že bezdôvodné obohatenie nadobúda charakter peňažného dlhu až rozhodnutím súdu a nie svojvoľným vyhodnotením žalobcu. Žalovaný sa podporne bráni voči uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia aj námietkou premlčania v zmysle ust. § 100 ods. 1) v spojitosti s ods. 2) Občianskeho zákonníka o premlčaní majetkových práv žalobcu. Ohľadne plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby, žalovaný uvádza, že za jej začiatok možno považovať práve deň, kedy sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli žalobcovi známe. Žalobca vedel, že plní zo zmluvného vzťahu, vedel koľko plní a komu plní, keďže pri posudzovaní subjektívnej doby sa nevyžaduje mať znalosť právneho posúdenia veci, ale mať znalosť skutkových okolností vzťahu z ktorého sa žiada bezdôvodné obohatenie vydať (obdobne Ro NS SR, sp. zn. 1 Cdo 67/2011 a uznesenie NS SR z 10.1.2018 sp. zn. 3Cdo/169/2017). Žalobca uhradil sumu požičanej istiny splátkou splatnou dňa 11.09.2014. S ohľadom na vyššie uvedené nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je po dátume 11.09.2016 premlčaný.

8. Žalobca dňa 16.10.2018 opätovne oznámil súdu, že stále nedisponuje potrebnými dokladmi, pričom súd opätovne odročil pojednávanie a vyzval žalovaného, aby oznámil koľko žalobca z titulu úverovej zmluvy č. SUA 12/004831 zo dňa 18.09.2012 na splátkach celkovo uhradil a kedy. Žalovaný v podaní došlým súdu dňa 15.10.2018 uviedol, že vo svojom predchádzajúcom vyjadrení k žalobe žalovaný poukázal na dôkaznú povinnosť žalobcu podložiť svoje tvrdenia uvádzané v žalobe dôkazmi, v opačnom prípade ide o inštitút zjavne nedôvodnej žaloby, ktorá nemá oporu v dokazovaní a je potrebným ju zamietnuť. Žalovaný taktiež v uvedenom prípade spochybňuje právo na spravodlivý proces garantovaný Ústavou SR v čl. 47 v prípade, ak súd žiada od žalovaného, aby predložil dôkazy za žalobcu aj v prípade, ak by mali byť v jeho neprospech. Je nevyhnutným zdôrazniť, že žalobca namiesto riadneho splnenia základnej procesnej povinnosti predložiť doklady o úhradách, ktoré považuje za bezdôvodné obohatenie sa snaží ťažiť z aktuálne mimoriadne rozšíreného trendu v civilnej sporovej praxi, keď sa strana sporu pod zástierkou ochrany spotrebiteľa zbavuje akejkolvek zodpovednosti za riadny priebeh sporu so súčasným automatickým prenesením všetkej iniciatívy na súd „nakoľko súd je povinný chrániť ex offa“. V danom prípade je potrebným uvedomiť si, že predmetom uvedeného sporu nie je ochrana spotrebiteľa, ale výlučne vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré je povinné špecifikovať výlučne žalobca, ktorý si ho uplatňuje. Je elementárnou povinnosťou žalobcu skutkovo vymedziť predmet žaloby prostredníctvom tvrdení, a následne preukázať tvrdené skutočnosti v rámci dôkazného bremena. Pokiaľ žalobca svoje skutkové tvrdenia nepodloží dôkazmi, neunesie dôkazné bremeno, čo má mať za následok zamietnutie žaloby v celom rozsahu. Z doterajších podaní žalobcu totiž vôbec nie je zrejmé, či sa domáha vrátenia určitej časti svojich úhrad (ak áno, z ktorých úhrad a akej časti), alebo vrátenia určitých úhrad v celosti (ak áno, ktorých úhrad). Je absolútne neakceptovateľné, aby žalovaný suploval procesnú aktivitu žalobcu a „hádal“, čo chce vlastne vrátiť. Aktuálna procesnoprávna úprava zákona č. 160/2015 CSP kladie mimoriadne silný dôraz na riadne splnenie povinnosti tvrdenia. Dokonca sa jedná o jednu zo základných procesných povinností strany (čl. 8 Základných princípov CSP) a kľúčový prostriedok procesného útoku. Formuje sa takto skutkový základ žaloby (§ 132 ods. 1 CSP), ktorý je pre konajúci súd záväzný (§ 216 ods. 1 CSP), o ktorom sa vykonáva dokazovanie a ktorý sa napokon stáva predmetom autoritatívneho súdneho rozhodnutia. Žalovaný preto naďalej zotrúva na svojom postoji, že ide o nedôvodnú a nepodloženú žalobu, ktorú navrhuje zamietnuť, nakoľko žalobca neunesol bremeno tvrdenia a ani dôkazné bremeno, keďže sumu, ktorú si uplatňuje ako výšku bezdôvodného obohatenia do dnešného dňa v konaní nepreukázal. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nepovažujeme postup súdu za správny, nakoľko ním dochádza k zásahu do práva na spravodlivý proces. Nútiť žalovaného predložiť dôkazy v jeho neprospech nie je korektné, ani zákonné z dôvodu porušenia zásady rovnosti účastníkov konania, ktorá je garantovaná čl. 47 ods. 3 Ústavy SR. Žalovaný preto zotrúva na názore,

že nie je jeho procesnou povinnosťou predkladať dôkazy v prospech žalobcu, ktorými navyše musí aj sám disponovať, keďže ním boli jednotlivé splátky uhrádzané, ako v žalobe uvádza.

9. Žalovaný v podaní došlým súdu dňa 19.03.2019 uviedol, že skutočnosť, že uzavretá úverová zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov je tvrdená len samotným žalobcom. Žalobca toto svoje tvrdenie nepreukázal žiadnym konkrétnym rozhodnutím súdu, ktoré by určilo, že úverová zmluva č. T. uzavretá dňa 18.09.2012 je bezúročná a bez poplatkov. Posúdenie úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov len samotným žalobcom bez ďalšieho nemôže mať za následok vznik bezdôvodného obohatenia, nakoľko takéto posúdenie nie je spôsobilé nahradiť rozhodnutie súdu. Žalovaný preto považuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neopodstatnený. K otázke inštitútu bezdôvodného obohatenia sa vyjadroval vo svojom rozsudku zo dňa 22.04.2009 aj Najvyšší súd SR, sp.zn. 2 Obo 3/2009 v nasledovnom znení: „Vydanie bezdôvodného obohatenia totiž nie je vrátením dlhu... Podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada. Podľa odseku 2 cit. ustanovenia s predmetom bezdôvodného obohatenia sa musia vydať aj úžitky z neho, pokiaľ ten, kto obohatenie získal, nekonal dobromyseľne. Z obsahu spisu je zrejmé, a konštatuje to v odôvodnení aj rozsudok súdu 1. stupňa, že žalovaný nebol pri získaní sporného bezdôvodného obohatenia nedobromyseľný, čo značí, že by v zmysle cit. ustanovenia § 458 ods. 1 a ods.2 Občianskeho zákonníka nebol povinný vydať ani úžitky zo sumy, ktorú podľa rozhodnutia súdu 1.stupňa získal. Aplikácia ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka tak ako to navrhol žalobca, teda nie je na mieste. Je však nesporné, že rozhodnutím súdu ukladajúcim žalovanému povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie v sume 13.409, 7672 eur nadobúda táto suma charakter peňažného dlhu žalovaného voči žalobcovi a žalovaný je preto v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka povinný popri vydaní tejto sumy zaplatiť aj úrok z omeškania.“ Aj z citovaného rozsudku Najvyššieho súdu SR vyplýva, že bezdôvodné obohatenie nadobúda charakter peňažného dlhu až rozhodnutím súdu a nie svojvoľným vyhodnotením žalobcu. Žalovaný sa podporne bráni voči uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia aj námietkou premlčania v zmysle ust. § 100 ods. 1) v spojitosti s ods. 2) Občianskeho zákonníka o premlčaní majetkových práv žalobcu. Ohľadne plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby, žalovaný uvádza, že za jej začiatok možno považovať práve deň, kedy sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli žalobcovi známe. Žalobca vedel, že plní zo zmluvného vzťahu, vedel koľko plní a komu plní, keďže pri posudzovaní subjektívnej doby sa nevyžaduje mať znalosť právneho posúdenia veci, ale mať znalosť skutkových okolností vzťahu z ktorého sa žiada bezdôvodné obohatenie vydať (obdobne Ro NS SR, sp. zn. 1 Cdo 67/2011 a uznesenie NS SR z 10.1.2018 sp. zn. 3Cdo/169/2017). Žalobca uhradil splátku istiny na úverovej zmluve dňa 11.09.2014. S ohľadom na vyššie uvedené, nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je po dátume 11.09.2016 premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote. (Žaloba podľa pečiatky súdu bola doručená dňa 14.06.2017).

10. Žalobca a ani jeho právny zástupca sa na nariadené pojednávanie nedostavili, svoju neúčast' neospravedlnili, preto súd konal v ich neprítomnosti a zistil nasledovné:

11. Dňa 18.09.2012 bola uzatvorená Úverová zmluva č. T. medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 3.892,06 Eur na kúpu motorového vozidla Renault Megane Scénic Diesel 2000,1,9 dCi Expression v hodnote 3.499,- Eur. Pri podpise zmluvy žalobca zložil 550,- Eur. Žalovaný si uplatnil náklady spojené s poskytnutím úveru vo výške 701,06 Eur. Ročná percentuálna miera nákladov bola stanovená vo výške 45,98 %, priemerná ročná percentuálna miera nákladov 50 %, ročná úroková sadzba bola vyčíslená vo výške 35,435650 %. Celkové náklady spotrebiteľa boli v výške 4.894,34 Eur, celková čiastka splatná spotrebiteľom 8.786,40 Eur. Konečná splatnosť úveru bola stanovená na 16.09.2017. Úver mal byť splatený v pravidelných 60 splátok po 146,44 Eur mesačne od 16.10.2012. V zmluve nebola uvedená výška a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, druh spotrebiteľského úveru, že ide o viazaný spotrebiteľský úver.

12. Ku kúpnej zmluve zo dňa 19.09.2012 bola priložená faktúra, z ktorej vyplýva, že žalobca okrem kúpy vozidla zaplatil aj bližšie neidentifikovateľný príplatok vo výške 183,- Eur, 15,40 Eur za koberce do auta, 30,- Eur za lekárníčku a 14,36 Eur za hasiaci prístroj.

13. Úver bol zabezpečený zmluvou o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. SUA12/004831 zo dňa 18.09.2012, uzatvorenou medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom, kde predmetom zálohu bol osobné motorové vozidlo Renault Megane Scénic Diesel 2000,1,9 dCi Expression.

14. Žalobca do skončenia dokazovania hodnoverným spôsobom nepreukázal, koľko na splátkach z úveru uhradil a kedy. Súd za týmto účelom vyzval žalovaného, ktorý tieto údaje nepredložil s odôvodnením, že tieto skutočnosti by mal preukazovať žalobca, ak sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia od žalovaného. V rámci konania žalobca dvakrát z tohto dôvodu požiadal o odročenie pojednávania s tým, že tieto údaje spresní. Napriek poskytnutiu dlhšej časovej lehoty zo strany súdu, žalobca nijakým spôsobom nereagoval ani relevantným spôsobom neuviedol, aké podklady má, prečo nebolo možné v jeho možnostiach tieto doklady predložiť, ak na druhej strane tvrdil, že úhrady realizoval bankovým prevodom.

15. Podľa § 53 ods. 1, 2, 3 a cit. zák. spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

16. Podľa § 2 písm. d) a g) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, platného v rozhodnom čase, na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok,.

17. Podľa § 9 ods. 2 cit. zák. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) druh spotrebiteľského úveru,
- b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je zmluvnou stranou aj finančný agent, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
- c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
- x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,
- y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

18. Podľa ods. 11 ods. 1 písm. a) cit. zák. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

19. Podľa § 15 ods. 1 cit. zák. zmluva o viazanom spotrebiteľskom úvere je zmluva o spotrebiteľskom úvere, v ktorej sa dojednáva spotrebiteľský úver výhradne na financovanie zmluvy o kúpe konkrétneho tovaru alebo poskytnutí konkrétnej služby, pričom tieto dve zmluvy tvoria obchodný celok.

20. Podľa § 451 ods. 1 cit. zák., kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

21. Podľa § 451 ods. 2 cit. zák. bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

22. Podľa § 7 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

23. Podľa § 8 ods. 3 a 4 cit. zák. obchodná praktika sa tiež považuje za klamlivú, ak s prihliadnutím na jej charakter, okolnosti a obmedzenia komunikačného prostriedku opomenie podstatnú informáciu, ktorú priemerný spotrebiteľ potrebuje v závislosti od kontextu na to, aby urobil rozhodnutie o obchodnej transakcii, a tým zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil. Za klamlivé opomenutie sa tiež považuje, ak predávajúci skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie uvedené v odseku 3, alebo neoznami obchodný účel obchodnej praktiky, ibaže je zrejмый z kontextu, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

24. Podľa § 3 ods. 5 cit. zák. proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

25. Podľa § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

26. Podľa § 137 písm. c) C.s.p. žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

27. Skôr ako súd pristúpil k posúdeniu merita veci, zaoberal sa procesnou podmienkou konania a to, či je splnený predpoklad naliehavého právneho záujmu na určenie, že úver zo zmluvy číslo T. zo dňa 18.09.2012 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatný v bode hodnoty poskytnutého úveru a určuje, že poskytnutý úver mal byť vo výške 2.949,00 Eur.

28. Určovacia žaloba má spravidla preventívny charakter - jej účelom je poskytnúť ochranu práva predovšetkým skôr, než dôjde k porušeniu právneho vzťahu, alebo práva. Zákon pre procesnú prístupnosť určovacej žaloby predpokladá existenciu stavu neistoty žalobcu a preukázanie, že uvedenú neistotu možno odstrániť navrhovaným výrokom rozsudku. Pokiaľ právna otázka - skúmanie podstatných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy, o ktorej má byť rozhodnuté určovacím výrokom má povahu predbežnej otázky vo vzťahu k existencii práva alebo právneho vzťahu, nie je, podľa ustálenej súdnej praxe, daný naliehavý právny záujem na určení tejto predbežnej otázky, pokiaľ možno žalovať priamo na plnenie.

29. Žalobca existenciu naliehavého právneho záujmu na podanej žalobe odôvodnil tým, že existuje stav právnej neistoty, v dôsledku ktorej nie je zrejmé, koľko má žalobca žalovanému zaplatiť bez toho, aby na strane žalovaného nedošlo k bezdôvodnému obohateniu. Napriek tomuto tvrdeniu žalobca nemá naliehavý právny záujem na takomto určení, keďže žalobca tvrdí, že úver splatil, v konaní sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia, a teda touto otázkou sa súd musí prejudiciálne vysporiadať v rámci posudzovania žalobného návrhu o plnenie. Dôkazné bremeno v tomto smere leží na žalobcovi, pričom súdna ochrana podľa § 295 C.s.p. nie je bezbrehá a nebola daná do zákona z dôvodu, aby súd nahrádzal akúkoľvek dôkaznú núdzu alebo činnosť spotrebiteľa a zvlášť za situácie, keď spotrebiteľ je zastúpený advokátom. Žalobcom koncipovaný výrok nevychádza z podmienok upravených v § 137 C.s.p., teda nemôže byť správny a súd nie je povinný sa ním zaoberať.

30. Žalobca ďalej žiada, aby súd určil, že úver zo zmluvy číslo T. zo dňa 18.09.2012 uzavretý medzi žalobcom a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov. S poukazom na § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. súd konštatuje, že v tejto časti bola žaloba podaná dôvodne.

31. Dňa 18.09.2012 bola medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom uzatvorená viazaná spotrebiteľská zmluva (§ 15 zákona č. 129/2010 Z.z.) označená ako „Úverová zmluva“. Podľa názoru súdu predmetná zmluva je zmluvou spotrebiteľskou, a to s poukazom na § 52 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Žalovaný ako dodávateľ v danom prípade pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, nakoľko z výpisu z obchodného registra vyplýva, že predmetom činnosti žalovaného je okrem iného poskytovanie úverov. Žalobca v predmetnom spore vystupuje ako spotrebiteľ, keďže sa jedná o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, preto na daný právny vzťah sa má obligatórne aplikovať zákonná úprava spotrebiteľských práv, vychádzajúc z Občianskeho zákonníka a súvisiacich predpisov, najmä zo zákona o spotrebiteľských úveroch.

32. Zmluva o viazanom spotrebiteľskom úvere musí obsahovať okrem iného, druh spotrebiteľského úveru, že ide o viazaný spotrebiteľský úver. Ak tento údaj nie je uvedený v zmluve, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Z dokazovania vyplynulo, že v zmluve tento údaj uvedený nebol. Žalovaný v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, preto súd v tejto časti žalobe vyhovel a z praktických dôvodov sa už nezaoberal ostatnými námietkami zo strany žalobcu, ktoré mohli mať za následok, že zmluvu aj z iných zákonných dôvodov je možné považovať za bezúročnú a bez poplatkov.

33. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaný na splátkach uhradil viac ako bola výška samotnej istiny, teda vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. Sporným ostalo, kedy žalobca úhrady splátok vykonal, a ktoré úhrady žiada od žalovaného vrátiť. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, že ak žalobca v konaní žiada vydať bezdôvodné obohatenie, tak by mal jednoznačne uviesť, kedy k bezdôvodnému obohateniu žalovaného došlo a predložiť o tom relevantné doklady. Ak žalobca toto neurobil, na nariadené pojednávanie sa bez ospravedlnenia nedostavil a ani hodnoverne nepreukázal, že ako spotrebiteľovi nebolo v jeho silách tieto dôkazy predložiť, tak možno konštatovať, že žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, čo v konečnom dôsledku viedlo k zamietnutiu žaloby v tejto časti. Z týchto dôvodov sa súd ani nemohol zaoberať vznesenou námietkou premlčania, keďže zo spisu nevyplýva, od akého momentu je možné počítať premlčacie lehoty.

34. Žalobca si v konaní uplatnil nárok na primerané finančné zadosťučinenie podľa zákona o ochrane spotrebiteľa. Nárok na zaplata finančného zadosťučinenia žalobca riadne nezdôvodnil (odôvodnenie je všeobecného charakteru, ktoré sa dá teoreticky použiť na akéhokoľvek spotrebiteľa domáhajúci sa svojich práv), žalobca sa nevyjadril aká ujma mu vznikla, okrem uvedenia sumy v podstate neuviedol žiadne konkrétne okolnosti, z ktorých by súd mohol objektívne posúdiť ujmu žalobcu. Žalobca ani subjektívne nepreukázal, že by mu žalovaný spôsobil nejakú konkrétnu závažnú ujmu, ktorá by ho neskôr negatívne ovplyvnila, preto súd nevidel žiadny dôvod na to, aby žalobcovi priznal kompenzáciu vo forme finančného zadosťučinenia. Aj keby žalobca bol v celom konaní úspešný a bolo by preukázané porušovanie práv spotrebiteľa žalovaným, to ešte neznamená automaticky priznávanie finančného zadosťučinenia. Každý jeden prípad je potrebné posudzovať individuálne, pričom konkrétne okolnosti daného prípadu nijako nenasvedčujú tomu, že by bola žalobcovi spôsobená nejaká ujma, a preto súd nárok žalobcu v časti zaplata finančného zadosťučinenia zamietol ako nedôvodný, nepreukázaný a neodôvodnený, pretože finančné zadosťučinenie je na mieste ako osobitná kompenzácia nemajetkovej ujmy, vzniknutej spotrebiteľovi, v konkrétnej situácii, čo v predmetnej veci nebolo preukázané (por. rozsudok Okresného súdu Nitra, č.k. 12C/299/2012-323, zo dňa 29.01.2014). V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že žalobca mal skúsenosti s uzatváraním spotrebiteľských úverov (žalobca na tunajšom súde vedie obdobné konanie voči inému poskytovateľovi úverov), teda nešlo o spotrebiteľa, ktorý sa dostal do takej životnej situácie, že konal pri uzatváraní úverovej zmluvy pod stresom, unáhle a nepremyslene.

35. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 2, v spojitosti s § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 50 %. Žalobca sa pôvodne domáhal 4 samostatných výrokov, pričom iba v jednom bol úspešný, teda čistý úspech žalovaného je 50 % (úspech žalovaného 75 % - úspech žalobcu 25 %).

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).